

ENSCHEDÉ

Meisje van zestien tot prostitutie gedwongen

Een meisje van zestien jaar is vorig jaar in Enschede seksueel uitgebuit door een groep van vijf mensen. Ze moest werken als prostituee en de opbrengst afstaan. Deze week verrichte de politie aanhoudingen. De AVIM (Afdeling Vreemdelingenpolitie, Identificatie en Mensenhandel) begon een strafrechtelijk onderzoek nadat het meisje aangifte deed van seksuele uitbuiting. In een verklaring zegt de politie dat 'al snel de vijf verdachten in beeld kwamen'. Het zijn Enschedeërs van

20 tot 45 jaar. Vier van de vijf worden verdacht van mensenhandel, één verdachte voor ontucht met de minderjarige en bezit van kinderporno. De rechtbank heeft voor één van de van mensenhandel verdachte personen de gevangenhouding bevolen. Deze gevangenhouding wordt volgende week geschorst onder voorwaarden, zoals elektronisch toezicht. De anderen zijn vrijgelaten. Zij worden als verdachte beschouwd en zullen zich voor de rechter moeten verantwoorden.

ENSCHEDÉ

FC Twente houdt morgen open dag in De Grolsch Veste

FC Twente houdt zondag haar jaarlijkse open dag in en rondom De Grolsch Veste. De traditionele supportersdag wordt 16.00 uur afgesloten met een wedstrijd tussen de FC Twente All Stars en de Schalke 04 Traditions Mannschaft. Voor Twente spelen onder meer Sander Boschker, Kurt van de Paar, André Karnebeek en Jeroen Heubach mee. Vanaf 12.00 uur is het mogelijk om in het stadion langs het veld te lopen en plaats te ne-

men in de dug-out. Supporters kunnen het tegen elkaar openemen op de Wipe-outbaan en in de Laserarena. Voor de jongste fans is er een Kidsdorp. De spelers van het eerste elftal zijn vroeg in de middag aanwezig om handtekeningen uit te delen en met fans op de foto te gaan. Rond 15.30 uur worden de spelers voorgesteld aan het publiek. vervolgens gaan zij voor Vak-P op de foto met de aanwezige fans.

ENSCHEDÉ

Ouderen gaan niet snel naar Mediant

Twentenaren kloppen niet snel aan bij Mediant en dat geldt helemaal voor ouderen. „Het is een groot taboe. Laatst nog zei iemand tegen me hoe moeilijk het was om naar de Helmerzijde te komen: Ze was toch niet gek”, zegt psycholoog Kirsten Meinema van Mediant. Ze vraagt aandacht voor de groepsbehandeling die Mediant verzorgt voor de doelgroep 60-plus met lichte psychische klachten. Mediant biedt de groepsbehandeling ook in de zomer aan. Meedoen kan via een verwijzing van de huisarts. Meer info: www.mediant.nl/60plus.

ALMELO/ENSCHEDÉ

Beslag op bezit van 91-jarige Lilly blijft

Het beslag dat notaris Janien Zomer en kandidaat-notaris Carina Hudepohl hebben gelegd op rekeningen en een appartement van Lilly Vermijns (91) wordt niet opgeheven, zoals de Enschedese voor de kort geding-rechter had geëist. Er speelt een conflict om de erfenis van haar vrijgezelle broer Kees, waarop ook vier neven en nichten uit Brabant recht hebben. De overleden Enschedeër had behalve een woning aan de Lasondersingel ook waardepapieren en rekeningen bij Duitse banken. Daags na zijn overlij-

ZWOLLE/RAALTE

Nieuwe voorzitter regio LTO Noord

De organisatie voor agrarische ondernemers LTO Noord heeft Ben Haarman benoemd als voorzitter van het regiobestuur Oost. Hij begint op 15 augustus met zijn functie en laat dan zijn oude post als voorzitter van LTO Salland achter zich. Hij begon als melkvee- en varkenshouder in Raalte en is naast zijn agrarische bezigheden ook altijd bestuurlijk en politiek actief geweest, bij onder andere het AJK en de Rabobank. Naast zijn positie als voorzitter in het regiobestuur Oost is hij ook lid van het algemeen bestuur van LTO Noord.

Anita, kind van zaaddonor, vindt biologische vader en drie halfzussen, maar moet vechten voor relatie met 'opvoedvader'**‘Ik was blij en verdrietig tegelijk’**

Als kind had Anita al het gevoel dat er 'iets' niet klopte. Pas als volwassen vrouw ontdekt ze het geheim: ze is van een zaaddonor. De waarheid maakt haar gelukkig. Maar heeft ook een keerzijde. Haar 'opvoedvader' wil niets weten van haar zoektocht.

Lucien Baard
Borne

Er ligt een foto op tafel. Wie niet beter weet, ziet een vrolijke selfie uit een willekeurig familiealbum. Vier zussen op stap. Ze lachen. Alleen is er geen gezamenlijk album. De vier vrouwen weten namelijk pas sinds maart dat ze zussen zijn, halfzussen. Het is hun allereerste ontmoeting.

De Borne'se Anita is het stralende middelpunt. De 39-jarige Twentse is de laatste die ineens bij 'deze familie' hoort. Zij is een kind van een zaaddonor. Maar er zijn dus nog twee andere 'donorkinderen' van deze man. En hij heeft zelf nog een wettig kind. Anita heeft ze in mei van dit jaar allemaal ontmoet.

Ze zijn die maand aan elkaar gekoppeld via de DNA-databank van Stichting Fiom en het Canisius-ziekenhuis. Dat is een laatste strohalm voor de vroege donorkinderen om hun biologische afkomst nog te achterhalen. Want tot 2004 gebeurde inseminatie met donorzaad anoniem. De kans op succes lijkt niet groot. Maar voor Anita was het een voltreffer. Ze vond haar zussen en biologische vader. Ze bleken zich allemaal te hebben geregistreerd in deze DNA-databank. Een volle match!

Het is lachen en huilen tegelijk als de vrouwen elkaar ontmoeten. Ze ziet - eindelijk - zoveel van haarzelf terug in de anderen. Ze zijn allemaal net zo druk en extravert als Anita. En zo maken ze, op een regenachtige dag in mei, een selfie in Oosterbeek, pal vóór de toenmalige kliniek waar de kunstmatige inseminatie van de moeders plaatsvond. 'De verwekplek' noemen zij het. „Voor ons het woord van 2016”, lacht de Borne'se.

Traditioneel gezin

Anita groeit op in een traditioneel gezin, waar over gevoels eigenlijk nooit werd gepraat. Nog niet. Als ze nu tegen haar inmiddels 80-jarige vader zegt: ik houd van je en ik weet dat je ook van mij houdt... dan zwijgt hij, maar ze ziet hoe geëmotioneerd hij raakt. Maar die vier woorden kan hij niet uitspreken. Niet dat 'het nest' niet warm was. Er was zeker aandacht voor haar en haar vier jaar oudere zus, vertelt ze. „Ze waren er altijd voor me, ze hebben me altijd gesteund en gestimuleerd. Het zijn wel goede ouders.” Het moest volgens haar alleen nooit over gevoel gaan.

Onder andere dat maakt dat ze begint te twijfelen over de vraag of ze wel echt een kind van haar ouders is. „Het was alleen maar een gevoel”, vertelt ze. „Maar ik lijk bijvoorbeeld uiterlijk helemaal niet op mijn zus. In kleur haar niet, qua ogen niet, qua postuur niet. Maar vooral in karakter ben ik totaal anders dan mijn zus en mijn ouders. Een verschil van dag en nacht. Zij zijn rustig, introvert, afwachtend, spreken weinig. Ik was als kind juist erg druk, bezig met van alles en nog wat. En altijd recht voor

◀ De eerste ontmoeting, bij de 'verwekplek'. Van links naar rechts: Minouche (de wettelijke dochter van de zaaddonor) en de andere halfzussen Tamara, Anita en Manon.

zijn raap. Ik sprak me altijd uit, met het hart op de tong. Dat paste helemaal niet in ons gezin.” Ze voelde het soms als een afkeuring van haar gedrag.

Dorpsrodde!

In 1999 lijkt haar vermoeden uit te komen. Het gezin woont dan nog in een klein Gelders dorp en daar wordt gepraat... Zo hoort Anita dat haar zus niet van haar vader kan zijn. Ze snapt dat het meer is dan een dorpsrodde! „Ik heb mijn ouders ermee geconfronteerd en ze gaven het toe. Mijn zus was vervekt voordat mijn moeder mijn vader had leren kennen. Toen heb ik ze ook op de man af gevraagd: en ik dan? Ze hielden vol dat ik hun kind was.” Er is toen keihard gelogen en dat doet zeer. „Terwijl juist dat het moment was om met de waarheid te komen waar ik recht op had.”

Pas in 2002 gebeurt dat. Omdat neven en nichten op onderzoek zijn gegaan naar de oorzaak van onvruchtbaarheid in de familie. Het blijkt om een erfelijke aandoening te gaan bij mannen, die de familie vermoedelijk al generaties lang treft. Anita's ouders kunnen later niets anders doen dan toegeven: zij is van een anonieme zaaddonor en vervekt door kunstmatige inseminatie in een kliniek in Oosterbeek. „Ik voelde van alles. Opluchting en bevestiging. Maar ook boosheid en verdriet over het liegen. Ik voelde me destijds als fantasee weggezet. Het ontdekken van de waarheid gaf iets van mijn eigenwaarde terug.”

Achteraf komt de Borne'se tot de conclusie dat haar ouders 'een pact' hebben gesloten. „Mijn moeder wilde niet erkennen dat mijn zus van een vorige relatie is. Mijn vader wilde niet toegeven dat ik niet zijn kind ben, omdat hij zich schaamt voor zijn

DONORKINDEREN

Het aantal donorkinderen in Nederland is niet precies bekend. Ook het aantal zaaddonoren is onbekend. Tot 2004 konden donoren volstrekt anoniem blijven. Kinderen van voor die tijd hebben daardoor ook geen toegang tot hun afstammingsgegevens. Daarom is de Fiom KID-DNA Databank ontwikkeld. Hierin kunnen zowel donoren als donorkinderen zich inschrijven. Er ontstaat zo nog een kans dat donorkinderen door DNA-matching hun biologische vader en eventuele halfbroers en halfzussen kunnen vinden. Tot en met december 2015 heeft de Fiom KID-DNA Databank 129 personen gematcht. Hierbij waren 33 donoren en 96 kinderen betrokken.

onvruchtbaarheid. Ik heb nog veel vragen, maar ik krijg er geen antwoord op. Niet uit slechtheid. Ze kunnen het gewoon niet.”

Sommige dingen laten zich gemakkelijk raden. Zijn onvruchtbaarheid moet zijn gevoel van mannelijkheid hebben aangetast, zegt Anita. En dat in een heel traditioneel gezin, met ouderwets rollenpatroon tussen man en vrouw. Hij werkte, zij was fulltime huisvrouw, zorgend voor de kinderen. Komt bij dat hij gelovig is. In zo'n leven past volgens haar eigenlijk geen kunstmatige inseminatie. „Het is een vroom man. Hij gelooft echt dat je goed moet doen om in de hemel te komen.”

Dood spoor

Anita is in 2002 op onderzoek geweest of er uit die tijd nog dossiers zijn van die kliniek in Oosterbeek. Maar er is niets bewaard. Het maakt haar dan verdrietig. „Maar het is ook niet zo dat de wereld voor me verging. Ik kon ermee leven. Ik zou wel honderd kunnen worden met de wetenschap dat

ik mijn afkomst nooit te weten zou komen. Het had al een plek gekregen.”

Maar dan is er begin dit jaar een uitzending van NPO Spoorloos. Het programma bracht via DNA-testen liefst veertien donorkinderen bij elkaar. „Ineens besefte ik: het spoor hoeft helemaal nog niet dood te lopen.” Via het programma ontdekt ze de DNA-databank van de Stichting Fiom. En de Stichting Donorkinderen. „Die stichting heeft een besloten groep op Facebook, waar donorkinderen en donoren hun ervaringen delen. Er ging een wereld voor me open.”

Ze vindt in die groep twaalf kinderen, die zeggen ook in Oosterbeek vervekt te zijn. „Ik heb verschillende foto's bekeken en met mijzelf vergeleken. Drie kinderen leken zo waanzinnig veel op mij dat ik dacht: het moeten wel zussen zijn.” Die andere vrouwen zien de gelijkenissen ook. Dan krijgt de hoop echt vat op de Borne'se. Want twee van die vrouwen hebben hun biologische vader dan al gevonden, via die DNA-databank. „Wow! Als dat werkelijk mijn zussen zijn, dan vind ik dus ook mijn donorstad, dacht ik.”

Niet lang daarna komt via het Fiom het verlossende woord. „De aankondiging van een match kwam eind april per mail. Ik zat midden in een grote vergadering van mijn werk. Ik ben ter plekke in tranen uitgebarsten. Tranen van pure blijdschap.”

Levenslust

De ontmoeting met haar biologische vader is een dag om nooit te vergeten. „Voor me stond natuurlijk een oude man van 72. Hij zal nooit echt mijn vader zijn. Maar er was wel direct een enorme klik. Het is een man waar de levensvreugde nog van af-

spat. Hij werkt nog, reist veel... Ik heb zoveel karaktereigenschappen waarvan ik dacht: van wie heb ik dat toch? Nou weet ik het.” Het zijn ook dezelfde eigenschappen die ze ziet bij zijn dochter, en bij Anita's twee andere halfzussen. Allemaal leuk druk. Zij wonen verspreid door het land, maar hebben elkaar intussen al meerdere keren ontmoet. Er is een hechte band aan het groeien. Er wordt avond aan avond met elkaar gewhatsapt.

Toch is het nog niet helemaal een verhaal met een happy eind. Haar relatie met haar vader staat door alles onder druk. Destijds eiste ze van haar ouders eerlijkheid; die wil ze op haar beurt ook haar ouders geven. En toch verzwijgt ze nu zelf dingen voor hem. „Omdat ik van hem houd; hij was, is en blijft altijd mijn vader. Dat is niet veranderd.” Maar dat Anita haar donorstad heeft ontmoet, weet alleen haar moeder. Hij nog niet. Haar vader heeft zich verzet tegen haar zoektocht en die ontmoeting zal hem diep raken. „Ik doe er alles aan om het goed tussen ons te houden. Ik verwacht ook dat het goed komt. Maar het kan nog steeds anders aflopen.”

Het leidt tot de merkwaardige situatie dat ze wel herkenbaar op de foto staat, maar niet met haar achternaam in de krant wil om zo haar vader te beschermen. „Mijn ouders woenen niet bij mij in de buurt. Daar kennen niet veel mensen mij van gezicht. Maar als ik met mijn volle naam in de krant sta, loop ik kans dat mijn vader toch vragen krijgt. Dat wil ik hem besparen. In die eerste tijd was ik vooral bezig om mijn gelijk te krijgen en te halen. Nu besef ik dat een 'geheim' soms ook te groot en te pijnlijk kan zijn om ermee om te kunnen gaan.”

“De ontdekking van de waarheid gaf mij iets van mijn eigenwaarde terug”
—Anita